

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

17 aprilie 2018

mun. Chișinău

Colegiul lărgit al Curții Supreme de Justiție în componență:

președinte: Toma Nadejda

judcători: Timofti Vladimir, Alerguș Constantin, Țurcan Anatolie și Cobzac Elena

a judecat în ședință, fără citarea părților, recursul ordinar, declarat de procurorul Procuraturii de circumscripție Chișinău, Brigai Sergiu, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 06 septembrie 2017, în cauza penală privindu-l pe

Popînin Octavian XXXXX, născut la XXXXX, originar și domiciliat în mun. XXXXX, str. XXXXX, XXXXX.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 08.07.2013 – 05.05.2017;

Instanța de apel: 26.05.2017 – 06.09.2017;

Instanța de recurs: 15.11.2017 – 17.04.2018;

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani din 05 mai 2017, Popînin Octavian a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 328 alin. (2) lit. a) Cod penal și i s-a stabilit pedeapsa cu închisoare pe termen de 4 (patru) ani, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții publice pe un termen de 3 ani. Conform art. 90 Cod penal, pedeapsa aplicată a fost suspendată condiționat pe un termen de probă de 4 (patru) ani.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a reținut că, Popînin Octavian exercitând funcția de inspector superior al poliției criminale al sectorului de poliție nr. XXXXX al Comisariatului de Poliție sect. XXXXX, mun. XXXXX, fiind în conformitate cu prevederile art. 123 alin. (2) Cod penal persoană publică, care prin numire a fost investită de stat să presteze în numele acestuia servicii publice, contrar legii și atribuțiilor funcționale stipulate în fișa postului funcției deținute, care îl obligau să nu supună pe nimeni la torturi, să nu aplice forța fizică, decât pentru curmarea infracțiunilor, pentru înfrângerea rezistenței opuse cerințelor legale, să nu recurgă la forță cu excepția cazurilor de necesitate absolută și numai în măsura necesară atingerii unui obiectiv legitim, a săvârșit

infracțiunea prevăzută de art. 328 alin. (2) lit. a) Cod penal, în următoarele circumstanțe:

Popînin Octavian, fiind persoană publică și acționând cu titlu oficial, reprezentând Ministerul Afacerilor Interne, la 25 septembrie 2012, aproximativ la orele 22:00, aflându-se în curtea blocului locativ din str. Constantin Stamati, 8, mun. Chișinău, depășindu-și atribuțiile de serviciu, a acostat-o pe cet. Popa Tatiana, pe care a agresat-o verbal, după care a condus-o în incinta sectorului de poliție nr. XXXXX al CPs XXXXX, mun. XXXXX din str. XXXXX, mun. XXXXX, unde i-a aplicat multiple lovituri cu pumnii și picioarele în diferite regiuni ale corpului, cauzând victimei, conform raportului de expertiză medico-legală nr. 3040/D din 15.11.2012, vătămări corporale neînsemnate manifestate prin echimoze cu excoriații pe articulația cotului drept, echimoze pe membrul superior drept, articulația genunchiului stâng, coapsa stângă, echimoze cu elemente de excoriații pe torace posterior.

Astfel, prin acțiunile sale intenționate, Popînin Octavian a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 328 alin. (2) lit. a) Cod penal, adică săvârșirea de către o persoană publică a unor acțiuni care depășesc în mod vădit limitele drepturilor și atribuțiilor acordate prin lege, care a cauzat daune în proporții considerabile drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale părții vătămate Popa Tatiana, însoțite de aplicarea violenței.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către procuror și avocatul Trofimov Igor în numele inculpatului Popînin Octavian.

3.1. Procurorul declarând apel a solicitat admiterea acestuia, casarea parțială a sentinței, cu pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care a-l recunoaște vinovat pe inculpat în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 328 alin. (1) lit. a) Cod penal și a-i aplica pedeapsa sub formă de 5 ani închisoare, cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a ocupa funcțiile autorității publice pe un termen de 5 ani. În rest, sentința a o menține.

În motivarea apelului a invocat următoarele argumente:

- stabilirea unei pedepse penale sub formă de închisoare cu suspendarea condiționată este nejustificată și nu corespunde gravității faptei imputate și circumstanțelor cauzei, în coroborare cu personalitatea celui vinovat, nefiind luate în considerație prevederile art. 75 Cod penal;

- dimpotrivă, circumstanțele comiterii infracțiunii și comportamentul inculpatului denotă că cel mai eficient mijloc de corectare a acestuia este aplicarea unei pedepse sub formă de închisoare, această concluzie derivând și din gravitatea faptei imputate și pericolul social al acesteia. Necesitatea aplicării unei astfel de categorii de pedepse rezultă și din comportamentul inculpatului în cadrul urmăririi penale și cercetării judecătorești, care nu a recunoscut vina în comiterea infracțiunii incriminate, a dat declarații neveridice, îndreptate spre denaturarea faptelor evidente și în consecință eschivarea de răspundere pentru fapta comisă, acțiuni ce au dus la tergiversarea urmăririi penale și caracterul îndelungat al investigațiilor. Comportamentul respectiv al inculpatului denotă că el nu a conștientizat pericolul faptei comise și nu înțelege care este scopul aplicării pedepsei penale;

- urmare a acțiunilor inculpatului au fost încălcate atât drepturile și interesele legitime ale persoanei, cât și imaginea autorității publice, or, el a comis infracțiunea având calitate de agent al statului, reprezentant al instituției publice care are menirea de a apăra interesele societății și a statului, dar nu a le încălca așa cum a procedat;

- este evident că aplicarea față de inculpat anume a pedepsei sub formă de închisoare, va contribui la atingerea scopului prevăzut de art. 2 alin. (2) Cod penal;

- pedeapsa aplicată nu corespunde pericolului și gradului social al faptei comise, circumstanțelor comiterii infracțiunii, atitudinii inculpatului față de cele întâmplate și neconștientizarea pericolului infracțiunii săvârșite.

3.2. Avocatul Trofimov Igor în numele inculpatului declarând apel a solicitat admiterea acestuia, casarea parțială a sentinței, cu pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care inculpatul să fie achitat și să fie încetat procesul penal în privința acestuia.

În motivarea cerințelor sale s-au invocat următoarele aspecte:

- instanța de fond a calificat fapta, iar ca urmare a condamnat inculpatul în baza unei norme juridice care nu există - în conținutul dispozitivului sentinței, instanța de fond face referință la prevederile art. 328 alin. (2) lit. a) Cod penal, normă care este abrogată la momentul pronunțării sentinței. Prin urmare, nu poate fi condamnată persoana pentru o faptă penală care nu mai este prevăzută de lege;

- instanța de fond doar enunță conținutul declarațiilor participanților la proces, fără a le da apreciere;

- instanța de fond indică faptul că declarațiile tuturor participanților la proces confirmă vinovăția inculpatului, fără a ține cont că de fapt majoritatea din declarațiile martorilor indică anume faptul că inculpatul nu a comis fapta imputată;

- instanța de fond indică faptul că declarațiile părții vătămate confirmă vinovăția inculpatului, fără a ține cont de fapt că majoritatea din declarațiile acesteia sunt combătute prin declarațiile martorilor și chiar și a declarațiilor sale făcute anterior, precum și prin prisma constatării stării avansate de ebrietate, chestiune care impunea o apreciere critică a declarațiilor acesteia;

- instanța de fond nu a dat apreciere faptului că martorii Popa Ion și Angela Chilat sunt rude, rudele cărora au fost investigate de către inculpat, iar prin urmare declarațiile acestora nu pot fi apreciate ca fiind dezinteresate;

- instanța de fond nu s-a pronunțat asupra împrejurărilor care au fost relatate de martorii audiați și care confirmă nevinovăția inculpatului;

- partea acuzării nu a prezentat nici o probă a faptului că leziunile corporale pe care le avea Popa Tatiana, ar fi fost rezultatul acțiunilor inculpatului;

- în cadrul urmăririi penale au fost admise încălcări procedurale, și anume inculpatul era în drept să cunoască despre numirea expertizei medico-legale, dar nu a fost înștiințat, iar prin urmare nu și-a putut exprima dreptul său la recuzarea expertului, chestiune care ar fi făcut-o cu certitudine pe motiv că expertul deja anterior a efectuat un studiu medico-legal.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 06 septembrie 2017, apelurile au fost respinse ca nefondate, fiind menținută sentința fără modificări.

5. În motivarea deciziei adoptate instanța de apel a menționat, că deși inculpatul vina nu a recunoscut-o, faptul comiterii acțiunilor infracționale imputate ultimului este dovedită prin următoarele mijloace de probă:

- declarațiile părții vătămate Popa Tatiana;
- declarațiile martorilor Popa Ion, Tacu Vasile, Bejenaru Tatiana, Angela Chilat, Gherciu Vitalie, Țurcan Vitalie, Mîrza Vladislav, Pegza Sergiu, Gluhu Angela, Cazacu Nicolae, Ciobanu Arcadie;
- proces-verbal de confruntare din 23 februarie 2013 între partea vătămată și învinuit (f. d. 136 – 139, vol. I);
- proces-verbal de ridicare din 18 decembrie 2012 (f. d. 38, vol. I);
- proces-verbal de examinare din 18 decembrie 2012 (f. d. 39, vol. I);
- ordonanța din 18 decembrie 2012 telefonul mobil ridicat de la partea vătămată Popa Tatiana de model „Sony Ericsson W 850i”, a fost recunoscut ca corp delict și anexat la prezenta cauză penală (f. d. 40, vol. I);
- raport de expertiză medico-legală nr. 3040/D din 15 noiembrie 2012 (f. d. 45 – 54, vol. I);
- raport de expertiză psihiatrico-legală ambulatorie nr. 206 a – 2013.

Astfel, instanța de apel a menționat că, prima instanță, cercetând în cumul probele administrate în ședința de judecată prin prisma admisibilității, pertinentei și concludenței, utilității și veridicității, raportată la declarațiile date în ședința de judecată și probele administrate, a stabilit o corectă situație de fapt, dând faptelor reținute în sarcina inculpatului încadrarea juridică corespunzătoare, și anume în baza prevederilor art. 328 alin. (2) lit. a) Cod penal.

Cu referire la apelul declarat de acuzatorul de stat, instanța de apel a reținut că, prima instanță a acordat deplină eficiență prevederilor art. art. 6, 7, 61, 75 Cod penal, respectiv, a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele care atenuează ori agravează răspunderea penală, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Prin urmare, instanța de apel a susținut că, concluzia primei instanțe referitor la faptul că inculpatul nu prezintă pericol social, corectarea și reeducarea acestuia este posibilă fără izolarea lui de societate, care ar constitui o măsură inechitabilă în coraport cu natura infracțiunii și personalitatea acestuia.

Instanța de apel a notat că inculpatul are la întreținere doi copii minori, anterior nu a fost judecat, se caracterizează pozitiv, careva circumstanțe agravante în privința acestuia nu au fost constatate.

Mai mult ca atât, acuzatorul de stat nu a făcut referire la nici o circumstanță reală și concretă care să fie luată în considerație la agravarea pedepsei penale, or, argumentele invocate precum că dânsul a comis infracțiunea având calitate de agent al statutului, reprezentant al instituției publice care are menirea de a

apăra interesele societății și a statului au fost nu au fost neglijate de către prima instanță, cărora le-a dat aprecierea cuvenită.

Astfel, instanța de apel a reținut că la individualizarea pedepsei penale în privința inculpatului instanța de fond a avut în vedere criteriile generale de individualizare prevăzute de art. 75 Cod penal, și anume: gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. Totodată, la individualizarea pedepsei penale au fost respectate limitele de pedeapsă prevăzute pentru infracțiunea incriminată - art. 328 alin. (2) lit. a) Cod penal.

6. Împotriva deciziei instanței de apel, la 25 octombrie 2017, în termen, declară recurs ordinar procurorul Procuraturii de circumscripție Chișinău, Brigai Sergiu, prin care solicită admiterea recursului, casarea parțială a deciziei instanței de apel cu dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel.

În motivarea recursului, invocând temei de drept prevăzut de pct. 6), 10) art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, a indicat următoarele argumente:

- cu toate că instanța de apel a indicat motivele hotărârii de aplicare a prevederilor art. 90 Cod penal, aceste concluzii sunt pripite, deoarece aceleași circumstanțe și împrejurări au fost reținute și la aplicarea termenului pedepsei cu închisoarea prevăzute de norma imputată, ceea ce indică că acelorași situații de drept le-au fost acordate o dublă valență juridică;

- instanța de apel nu a ținut cont de faptul că inculpatului a comis fapta imputată, fiind în funcția de inspector operativ al poliției criminale al IP Rîșcani, mun. Chișinău, de gradul de pericol social al infracțiunii comise, consecințele acesteia și nu a luat în considerație faptul că inculpatul era în funcția de serviciu menită pentru asigurarea drepturilor și libertăților cetățenilor.

7. Judecând recursul ordinar declarat în raport cu materialele cauzei și motivele invocate, Colegiul conchide că acesta urmează a fi admis, din următoarele considerente.

Potrivit prevederilor art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, judecând recursul instanța este în drept să admită recursul, cu casarea totală a hotărârii atacate și cu pronunțarea unei noi hotărâri, în cazul în care nu se agravează situația condamnatului.

Or, instanța de recurs poate să intervină în soluția instanței de apel, inclusiv și să o caseze, atunci când se constată comiterea unei erori de drept, care a dus la adoptarea unei hotărâri ilegale, totodată, instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârile atacate și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Prin urmare, Colegiul lărgit menționează că declanșând o continuare a judecării cauzei în fond, apelul este o cale de atac sub aspect de fapt și de drept, întrucât odată exercitat produce un efect devolutiv complet în sensul că provoacă un control integral atât în fapt, cât și în drept în privința persoanelor care l-au declarat.

De asemenea, se reține că conform art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel judecând apelul, este obligată să verifice legalitatea și

temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar și oricăror probe noi prezentate instanței de apel sau cercetează suplimentar probele administrate de instanța de fond. Instanța de apel poate da o nouă apreciere probelor din dosar, fiind obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Potrivit art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, decizia instanței de apel trebuie să cuprindă temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelurilor, precum și motivele adoptării soluției respective.

În recursul declarat de procuror, se invocă temeiurile stipulate în pct. 6), 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, care prevăd că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și apel, atunci când instanța de apel *nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivului hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, precum și în cazul aplicării pedepselor individualizate contrar prevederilor legale.*

Din conținutul recursului declarat, rezultă că procurorul critică decizia instanței de apel privitor la aplicarea în privința inculpatului a prevederilor art. 90 Cod penal, din considerentul că concluziile instanței de apel în această parte sunt greșite, deoarece aceleași circumstanțe și împrejurări au fost reținute și la aplicarea termenului pedepsei cu închisoare prevăzută de norma imputată, ceea ce indică că aceleși situații de drept le-au fost acordate o dublă valență juridică.

Analizând hotărârile judecătorești sub aspectul menționat, în raport cu circumstanțele cauzei, în prezenta speță, Colegiul lărgit consideră că, soluțiile instanțelor de fond în partea stabilirii modului de executare a pedepsei sunt neîntemeiate, la adoptarea cărora nu s-a ținut cont în deplină măsură de norma prevăzută de art. 75 Cod penal, ce prevede că persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea Specială a prezentului Cod și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții Generale a Codului penal.

În continuarea concluziilor sale, instanța de recurs remarcă că, prin criterii generale de individualizare a pedepsei se înțeleg cerințele stabilite de lege, de care sunt obligate să se conducă instanțele de judecată la aplicarea fiecărei pedepse, pentru fiecare persoană vinovată în parte. Instanțelor de judecată, legea penală le acordă o posibilitate largă de aplicare în practică a principiului individualizării pedepsei penale, luând în considerație caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, persoana celui vinovat, circumstanțele ce atenuează sau agravează răspunderea, ținând cont de influența pedepsei aplicate asupra corectării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Totodată, Colegiul menționează că persoanei declarate vinovate trebuie să i se aplice o pedeapsă, echitabilă, adică în limitele sancțiunii legii în baza căreia persoana a fost condamnată, iar după caz, instanța este în drept de a aplica și

prevederile Părții Generale a Codului penal, inclusiv și ale art. 90 Cod penal, în cazul în care nu sunt careva impedimente.

Conform art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului și se aplică persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor.

Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea acestuia, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea condamnaților, cât și din partea altor persoane.

Categoria și termenul pedepsei ce urmează a fi stabilit este în dependență de circumstanțele atenuante și agravante, prevăzute de art. 76-77 Cod penal, precum și efectele acestora prescrise în art. 78 Cod penal.

În prezenta cauză supusă judecării, sancțiunea infracțiunii prevăzute de art. 328 alin. (2) lit. a) Cod penal, imputată inculpatului prevede pedeapsa cu închisoare de la 2 la 6 ani, care conform art. 16 alin. (4) Cod penal, se consideră ca infracțiune gravă.

Din conținutul sentinței, la capitolul stabilirii tipului pedepsei inculpatului, instanța de fond și de apel a menționat că au ținut cont de personalitatea inculpatului, gravitatea faptei comise care se califică ca gravă, stabilindu-i inculpatului pedeapsa cu închisoare de 4 ani.

În speța dată, instanța de apel, a menționat că: instanța de fond a acordat deplină eficiență prevederilor art. 6, 7, 61, 75 Cod penal, respectiv, a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele care atenuază ori agravează răspunderea penală, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Colegiul penal lărgit consideră că instanțele ierarhic inferioare greșit și-au motivat soluțiile de individualizare a executării pedepsei în privința inculpatului, susținând o poziție pripită în ce privește aplicarea față de inculpat a dispoziției art. 90 Cod penal. Discordanța între cele reținute de instanță și conținutul real al circumstanțelor cauzei, precum și ignorarea unor aspecte evidente, au avut drept consecință pronunțarea unei concluzii premature și greșit motivate în privința aplicării pedepsei cu executarea suspendată în privința lui Popînin Octavian.

Instanțele de fond și apel insuficient au abordat condițiile ce vizează circumstanțele cauzei și persoana celui vinovat.

Circumstanțele cauzei, potrivit art. 75 Cod penal, se referă atât la cele care atenuază răspunderea, cât și la cele care agravează răspunderea, de care instanța este obligată să țină cont la individualizarea pedepsei.

Așadar, instanța de recurs notează că, aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, adică suspendarea condiționată a executării pedepsei nu reprezintă o categorie aparte de pedeapsă, ci o măsură oferită condamnaților prin lege de a demonstra că infracțiunea comisă de ei este un incident în viața acestora.

În același rând, Colegiul remarcă că, în textul art. 90 alin. (1) Cod penal, lexemul „poate”, oferă posibilitatea și nu obligația instanței de judecată de a aplica prevederile acestei norme.

Îndeplinirea condițiilor de lege, poate fi aplicată sau exclusă la orice etapă a procesului penal, pentru înlăturarea erorii admise la etapa anterioară.

În cadrul instituției suspendării condiționate a executării pedepsei instanța după ce realizează individualizarea pedepsei prin determinarea concretă a acesteia în baza criteriilor generale de individualizare, completează acest rezultat printr-un act de individualizare a executării pedepsei.

Suspendarea condiționată este o măsură de individualizare a executării pedepsei numită de către instanțele de judecată prin hotărâre de condamnare de a suspenda pe o perioadă anumită executarea pedepsei aplicate, dacă sunt îndeplinite anumite condiții.

Condițiile privind acordarea suspendării condiționate a executării pedepsei prevăzute de art. 90 Cod penal se referă la: pedeapsa aplicată și natura infracțiunii; circumstanțele cauzei și persoana infractorului; aprecierea instanței că scopul poate fi atins și fără executarea acesteia.

La rândul său, Colegiul penal lărgit, constată că la individualizarea pedepsei penale stabilite inculpatului în prezenta speță, instanțele ierarhic inferioare nu au indicat suficient motivele aplicării prevederilor art. 90 Cod penal în privința inculpatului, dat fiind faptul că aceleași circumstanțe și împrejurări au fost reținute și la aplicarea termenului pedepsei cu închisoare prevăzută de norma imputată, or, aceste circumstanțe indică că acelorași situați de drept le-au fost acordate o dublă valență juridică.

În concluzie, Colegiul statuează că pedeapsa stabilită de către instanțele ierarhic inferioare cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, suspendând condiționat executarea pedepsei nu este echitabilă, întru-cât nu este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât de către condamnat, precum și de alte persoane. Practica judiciară demonstrează că o pedeapsă prea aspră generează apariția unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire și de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecințe contrare scopului urmărit. De asemenea, o pedeapsă prea blândă generează dispreț față de ea și nu este suficientă nici pentru corectarea infractorului și nici pentru prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni.

În consecință, Colegiul penal lărgit statuează, că pedeapsa individualizată de instanța de fond, și menținută de instanța de apel, nu răspunde atât principiului proporționalității, cât și scopului prevăzut în art. 61 alin. (2) Cod penal, restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane.

Astfel, instanța de recurs, în speța dată, găsește întemeiate argumentele recursului declarat de procuror și constată că concluzia instanței de fond și apel, precum că scopul legii penale poate fi atins și fără executarea pedepsei reale cu închisoare, aplicând prevederile art. 90 Cod penal, ca fiind neîntemeiată și din acest motiv o exclude, nefiind considerat faptul că, prin această soluție se înrăutățește situația condamnatului.

Ca agravare a situației condamnatului se subînțelege situațiile de schimbare a soluției din achitare în condamnare, de încadrare juridică la o infracțiune mai gravă, sau un alt aliniat nou, literă, de înlocuire a sancțiunii cum

ar fi a măsurii educative în pedeapsa prevăzută de sancțiune, din amendă în închisoare, prin mărirea cuantumului aceleiași pedepse ori adăugarea la pedeapsa principală a pedepsei complementare, de aplicarea unor măsuri de siguranță la care nu fusese inițial condamnat, de reținere în recurs a stării de recidivă, a concursului de infracțiuni în loc de infracțiune continuă; situații de învinuire care esențial, după circumstanțe reale, diferă de cea de la început sau orice altă modificare a învinuirii, ce afectează dreptul inculpatului la apărare.

În temeiul celor expuse, Colegiul lărgit conchide că, recursul declarat de procuror urmează a fi admis, casate parțial hotărârile instanțelor de fond în partea stabilirii pedepsei inculpatului, cu excluderea aplicării prevederilor art. 90 Cod penal.

8. În conformitate cu prevederile art. 434, 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție

DECIDE:

Admite recursul ordinar declarat de procurorul Procuraturii de circumscripție Chișinău, Brigai Sergiu, casează parțial sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 05 mai 2017 și decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 06 septembrie 2017, în cauza penală în privința lui **Popînin Octavian XXXXX**, și pronunță o nouă hotărâre conform căreia exclude aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal.

Popînin Octavian XXXXX se consideră condamnat în baza art. 328 alin. (2) lit. a) Cod penal, la 4 (patru) ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Termenul de executare a pedepsei lui **Popînin Octavian XXXXX** se calculează din momentul reținerii acestuia.

În rest, celelalte dispoziții ale hotărârilor contestate se mențin.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la **17 mai 2018**.

Președinte

Toma Nadejda

Judecătorii

Timofti Vladimir

Alerguș Constantin

Țurcan Anatolie

Gobzac Elena